

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Senyor president, senyores i senyors diputats. Ahir el president de la Generalitat va explicar de manera detallada, departament per departament, tot un seguit d'accions de govern que es duran a terme en el proper any i en els vinents. Aquestes accions adquireixen entitat si s'emmarquen en un projecte nacional de caràcter social i en un nou estil de govern. Com a conseller en cap, em pertoca de cohesionar, coordinar i dirigir les polítiques duu a terme aquest Govern, i fer justament que l'acció de govern tingui una lògica i una coherència global, que l'acció de govern sigui possible en la Catalunya d'avui i faci possible la Catalunya que volem construir. Permetin-me que en la meva condició de conseller en cap del Govern de Catalunya comenci aquesta intervenció recordant un fet sabut però sobre el que em sembla que convé insistir. L'acció del Consell Executiu està basada i es deriva del dens contingut programàtic recollit en el Pacte del Saló del Tinell, l'expressió de l'acord polític entre les tres forces catalanistes i d'esquerres del país, i el ple convenciment que el conjunt de propostes i mesures que donen forma a aquest Pacte constitueix la base programàtica socialment i nacionalment més ambiciosa des de la transició democràtica ençà.

No hauríem de tenir cap mena de pudor per a reconèixer la dimensió històrica del canvi sòlid i serè que significa per a la societat catalana el desplegament de les polítiques que inspiren l'actual Govern de la Generalitat. De fet, amb la constitució d'aquest Govern catalanista i d'esquerres que dirigeixo no hem assistit a una simple alternança política. Aquest Govern encapçala un nou cicle polític per a un nou país. El país ha canviat. Aquest és un país que necessitem construir en el dia a dia i mirant cap al futur. Avui ens cal imaginar i gestionar polítiques per a una Catalunya de set milions de persones, la Catalunya a la qual ahir feia referència el president. Una Catalunya que necessita més, nous i millors serveis. Una Catalunya que necessita nous projectes i, sobretot, noves il·lusions col·lectives. I per això estem dibuixant la Catalunya dels propers vint anys, com ahir ja va significar el mateix president. Estem dibuixant la Catalunya del futur.

Dibuixar aquest futur significa fer front als nous reptes que marquen la nostra època, i per això ens cal, en primer lloc, eixamplar els espais d'autogovern i sobirania, tot aprofundint en la cultura democràtica, per contrarestar l'herència del finançament crònicament deficient i l'herència del marc competencial insuficient, laminat i buit. En segon lloc, consolidar les polítiques d'equilibri social i territorial, contrarestant l'herència d'unes polítiques socials tímides i insuficients que no han permès completar l'estat català del benestar. L'estat català del benestar ha de respondre a l'esforç fiscal que tots i totes fem. El nostre futur depèn del nostre reconeixement com a poble alliberat, en la mateixa mesura que depèn de la capacitat que tinguem de garantir un horitzó de benestar social. És a dir, autogovern i benestar són per a nosaltres indistingibles. I aquest són els dos eixos del nostre Govern: el país i les persones, el territori i la gent. En tercer lloc, trobar respostes per a les dinàmiques de globalització i deslocalització, i no només en el camp de la política i l'economia, sinó també en el camp de la cultura i la comunicació. En quart lloc, definir les polítiques integrals adequades per aprofitar

els actius que ofereix el fenomen de la nova immigració. És cert que l'arribada sostinguda de nous immigrants planteja situacions de gestió molt complexa, però també és veritat que si només sabem identificar les amenaces, reals o imaginàries, no estarem en condicions d'afrontar amb garanties aquesta gestió. Però nosaltres, des del Govern, ja estem definint un marc de drets i deures per a aquests nous catalans, en el qual la promoció de l'accés generalitzat al coneixement i ús de la nostra llengua esdevingui un recurs bàsic d'integració i convivència. En cinquè lloc, garantir la transició a la societat del coneixement. En aquest sentit, si volem –que ho volem–, ara podem agafar el tren de la història, que deixi resolt l'accés de totes les persones –sigui quin sigui el seu origen, sigui quina sigui la seva edat, visquin on visquin– a l'ús de les noves tecnologies, per poder combatre l'exclusió social i la marginació cultural.

Quan pensem globalment sobre aquestes prioritats nacionals, arribem a la conclusió que cal corregir de forma dràstica el dèficit de solidaritat interna que pateix la nostra societat. Sense aquest esforç solidari no podrem fer front a la complexitat que representa la diversitat dels nostres municipis i la necessitat d'un equilibri territorial i financer que respongui a les demandes, tant del petit municipi com de la gran ciutat. I en aquest sentit, el nostre Govern aposta per la cooperació local. Les polítiques conservadores que han dominat en el nostre país, excessivament basades en la iniciativa privada, han fet el joc, i fins i tot han legitimat, el dèficit de finançament i han contribuït a ocultar el nostre dèficit fiscal. Aquest Govern vol impulsar i impulsa polítiques socials avançades, donant més protagonisme al sector públic, ja sigui en l'ensenyament, ja sigui en la sanitat, i donant també més protagonisme a la mateixa Administració pública. I per això hem de fer-la més eficient. És voluntat d'aquest Govern tirar endavant amb contundència la modernització de l'Administració, per fer-la més dinàmica, més àgil, més propera. No hi ha cap projecte polític ambiciós que pugui tirar endavant amb una Administració que no sigui de la màxima eficiència.

Per a dur a terme aquestes premisses, per a fer possible aquesta política, la coherència ha estat i és cabdal. Coherència a l'hora d'aplicar el Pacte del Tinell, coherència en l'acció diària de govern i coherència en la posada en comú de les diferents sensibilitats polítiques, socials i territorials que el nostre Govern representa, i que no són altra cosa que el reflex de la mateixa diversitat del país. Per això, el Govern s'ha dotat d'un instrument que no ha existit fins ara a Catalunya: un pla de govern. Un pla de govern que sistematitza les principals actuacions que ens proposem de dur a terme durant aquesta legislatura, n'estableix prioritats, en preveu el pressupost i el calendari i n'avalua l'impacte territorial. Un pla de govern que és un sistema d'informació que s'està acabant d'implantar ara mateix i ens permetrà de dirigir l'Administració de la Generalitat fent ús dels instruments que avui aplica qualsevol organització de la dimensió i la complexitat de la nostra: planificació per objectius, informació periòdica sobre l'evolució dels diferents indicadors seleccionats i avaluació del compliment d'aquests objectius i de les desviacions produïdes. Exemplars d'aquest Pla seran lliurats aquest mateix matí als grups parlamentaris, i tots els ciutadans i les ciutadanes del nostre país el podran consultar a la pàgina web del Departament de

Presidència. La tasca de direcció i coordinació del conseller en cap és, precisament, la de garantir i impulsar aquesta coherència, de fer entendre allò que és evident. La Catalunya actual té en la coalició, en el debat de les idees, en l'acoblament de les diferents sensibilitats, no només les polítiques. Té, la Catalunya actual, la seva força de construcció del futur. En la diversitat del nostre país hi ha una de les seves riqueses més fortes. No hi podem renunciar. I aquest és un dels principals actius del nostre Govern, com ho és del país. L'acció de govern, la fa coherent també l'existència de sis criteris que fan possible la transversalitat de les seves polítiques: transparència, conciliació, lideratge, qualitat i prestigi del sector públic, suport a la productivitat, la innovació i la sostenibilitat, i enfortiment de la societat del benestar. Transparència en la presa de decisions o en els mecanismes de funcionament del Govern, la publicitat dels sous i funcions dels alts càrrecs i del personal eventual o el fet que tots els membres del Govern hagin comparegut a petició pròpia davant del Parlament, per explicar els seus projectes, i no només els titulars dels departaments sinó jo mateix, com a conseller en cap, i el president de la Generalitat. Transparència en les ajudes als mitjans de comunicació, que per primer cop s'han objectivat i es publicitaran. Abans d'acabar aquest any, es faran públics al *Diari Oficial de la Generalitat* els ajuts que el Govern ha concedit als mitjans l'any 2004, i es podrà comprovar que l'import d'aquests ajuts ha passat de 25 milions d'euros el 2003 a menys de 20 milions enguany. Aquesta minva es mantindrà l'any 2005, en què els ajuts estaran a l'entorn dels 15 milions d'euros. Així mateix, ja s'ha començat a impulsar la reordenació de tot el sector audiovisual català, en un moment d'adaptació al nou entorn digital i amb la voluntat d'aconseguir uns mitjans públics plurals i protegits de les decisions governamentals i de les pressions dels partits. És voluntat, en aquest sentit, del nostre Govern de col·laborar amb la Ponència parlamentària per tal que els òrgans de direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es dotin de més capacitat d'autonomia, d'un sistema d'elecció que en garanteixi la independència i la professionalitat i d'una agilitat en la gestió que els adequi a la nova realitat empresarial i tecnològica del mercat audiovisual, subratllant encara més la seva missió de servei públic a la nostra societat. Esperem que els procediments parlamentaris permetin que això sigui factible abans d'acabar aquest any, o a tot estirar en el primer trimestre del 2005. Avui, més que mai, necessitem mitjans de comunicació públics, sòlids, prestigiats i altament professionalitzats. La seva funció és doblement estratègica, per impulsar de forma decisiva el trànsit a la societat del coneixement i per aprofundir en la cultura democràtica des de la nostra catalanitat irrenunciable. Si adoptem polítiques d'estat, més enllà de la disputa partidista, sóc molt optimista. Tenim allò que és fonamental, les eines i les persones.

Aquest Govern ha buscat i buscarà el màxim consens possible, entès el consens com els acords de les majories i entès el consens com el mètode previ a la presa de decisions. Un dels camps en què aquest Govern es diferencia dels precedents és la seva voluntat d'incrementar la cooperació amb els municipis. Un exemple és el PUOSC. Per primer cop, el Pla d'obres i serveis ha estat aprovat per unanimitat a la Comissió de Cooperació Local. I això ha estat possible perquè hi ha hagut un ampli procés de diàleg. Un Pla d'obres i serveis, a més, amb un 64,8 per cent

d'increment de recursos, mostra d'una clara voluntat de major apropament al món local, i amb especial èmfasi als municipis més petits. D'altres exemples de col·laboració amb els municipis són el Pla d'infraestructures esportives, que preveu la construcció d'uns 139 equipaments en concertació amb l'Administració local, el Pla d'infraestructures culturals territorials bàsiques o la construcció a diferents punts del territori de centres de creació artística, en col·laboració amb les entitats locals, com el Centre de Creació de Dansa, a les comarques de Girona, el Centre de Producció de Circ a Reus o el Centre de Creació de Teatre a Tàrraga. Un exemple de les actuacions transversals necessàries i planificades és la posada en marxa d'un seguit d'accions decidides per augmentar la seguretat viària, que inclou una millora substancial de la senyalització, la confecció d'el III Pla de carreteres i de múltiples obres de millora i correcció de la xarxa viària, i també les mesures sancionadores de conductes irresponsables, a més de les necessàries campanyes de conscienciació. Amb el Pla de seguretat viària, aquest estiu el nombre de morts a les carreteres ha estat menor. Fins al dia 22 de setembre, la xifra d'accidents s'ha reduït en un 23 per cent.

Hem impulsat diversos acords amb ajuntaments, consells comarcals, agents socials i sectors econòmics, com ara l'Acord per a l'impuls econòmic i industrial al Lluçanès, que vostès saben que hem volgut incorporar-hi el paper de tots els grups parlamentaris sense excepció, o els treballs que estem duent a terme per fer front als problemes relacionats amb la mineria potàssica del Bages, o les actuacions per encarar la crisi tèxtil a l'Anoia. De la mateixa manera, impulsem, amb representants de les institucions locals de la Ribera d'Ebre la constitució d'un grup de treball per a la reactivació econòmica d'aquesta comarca. Contra els alarmismes externs, la comarca ha de respondre amb un projecte de futur esperançador i fonamentat en la seva pròpia riquesa humana natural i històrica. I, des del Govern, els aju ...

També constitueix un exemple d'actuació transversal i concertada el pla de treball formalitzat entre el Govern i l'Ajuntament del Prat de Llobregat, per tal de millorar les condicions del Barri de Sant Cosme, pla que es va endegar a partir d'una visita meua mateixa a aquest barri amb diferents membres del Govern. En aquest sentit, des del necessari contacte directe amb el territori, he visitat un gran nombre de municipis, i més en concret he efectuat sessions de treball amb tots els alcaldes de les comarques de la Selva, de l'Urgell i el Bages, divendres mateix ho faig amb els del Maresme, amb la voluntat de completar tot el nostre mapa comarcal en aquest curs polític. La transversalitat també, com a mètode de treball. Aquests darrers dies s'ha presentat el programa «Escola i Salut», gràcies al qual, setmanalment, cada institut d'educació secundària disposarà d'un professional de la salut per atendre consultes d'alumnes i professors. Aquest és el fruit de la coordinació entre dos departaments: Educació i Salut, però no és l'únic exemple, en podria posar molts d'altres en què hi participen de manera directa diversos departaments del nostre Govern.

Aquest és un govern que dirigeix el país, i això no vol dir que s'imposa, sinó que preveu, planifica i actua en conseqüència; ras i curt: liderar des de la complicitat

amb els sectors socials i les administracions públiques. De fet, la garantia del lideratge social d'un govern és producte de l'aplicació de tres principis: direcció i coordinació efectiva de l'acció de govern, solidaritat i coherència en aquesta acció, i finalment la definició d'un projecte polític nacional i social clar. I aquest és un govern ple de confiança en els seus objectius i en la seva capacitat de lideratge, també, i fonamentalment, ple de confiança en la societat catalana. Una societat que en condicions gens favorables ha mostrat la seva capacitat de reorganitzar-se i de relançar-se, i de projectar-se cap al futur. Una societat que no ha comptat amb unes grans orientacions polítiques generals ni sectorials, sempre limitada per una despesa pública raquítica en grans infraestructures i serveis bàsics. Una societat que ha hagut d'arrossegar els efectes acumulats d'un tracte fiscal i financer per part de l'Estat completament inacceptable i que aquest Govern es proposa de corregir. Aquesta societat ha sabut, per la seva pròpia dinàmica interna i per l'impuls multitudinari dels que en formem part, reinventar-se, innovar, adaptar-se a una era de canvi tecnològic, i amb molts aspectes de canvi de civilització. El potencial de la nostra societat és justament el que dona força al lideratge del nostre Govern. Lideratge és també l'exercici de la legítima autoritat.

En definitiva, aquest és un govern que governa, i no té dubtes a l'hora de prendre decisions per a defensar l'interès públic i els drets de les persones. Per exemple, la sanció imposada a Repsol amb motiu d'un accident al polígon petroquímic de Tarragona, o a Correus, en l'aplicació de la Llei de política lingüística, o l'expedient obert a FECSA per l'apagada d'aquest mes a Barcelona, que entre d'altres llocs va afectar aquest mateix Parlament. El mateix objectiu de preservar l'interès públic va guiar el Govern quan va anul·lar la pròrroga de les concessions de les ITV i de les entitats d'inspecció i control. En aquest cas, els interessos econòmics d'importants grups empresarials no van ser obstacle per tal que apliquéssim allò que els serveis jurídics del Govern van considerar que calia fer per tal de respectar la legalitat. Un govern feble no governa, un govern feble no lidera, Catalunya té ara un govern que lidera.

El Govern ha de vetllar, d'una banda pel bon funcionament del lliure mercat, pel que fa al sector privat, i de l'altre, per la qualitat i el bon funcionament d'un sector públic del qual n'és titular en molts casos. En sectors com l'ensenyament o la sanitat, respectant la capacitat d'actuació del sector privat i respectant els compromisos existents fem, això sí, una aposta decidida per dignificar i dotar d'una més alta qualitat el sector públic, tal com ahir va explicar el nostre president.

Vull remarcar la importància de tres línies fonamentals de treball del nostre Govern: el suport a la productivitat, a la innovació i a la sostenibilitat. No volem fomentar-ne una, d'aquestes línies, en detriment de les altres. Som conscients que això pot tenir costos polítics, i aquest Govern està disposat a assumir-los. Costos que intentarem minimitzar per l'aplicació de criteris de transparència i de recerca del consens que abans he esmentat. En tot cas, entenem que no és admissible que es vulgui sacrificar la sostenibilitat a la productivitat, però tampoc a la inversa, i que el camí per a conciliar ambdós elements passa per la innovació i per la

planificació. L'actuació més important en aquest sentit és l'acord per a la innovació i la competitivitat que ahir també es va explicar en aquesta tribuna.

Al segle XXI ja és del tot evident que el progrés econòmic i la competitivitat només són possibles si són compatibles amb la preservació del medi ambient i dels ecosistemes i amb la salut pública. Des d'aquest punt de vista, només hi ha un model de creixement viable: el model de creixement sostenible. Sostenibilitat en les activitats productives de tots, de tots els sectors. Avui, aquest Govern es pot felicitar per la derogació del transvasament de l'Ebre, inclosa la interconnexió de xarxes, però no podem defugir d'altres problemàtiques que tenim, i per això hem aconseguit redirigir els recursos que inicialment estaven destinats a aquest projecte tan irracional i anacrònic. La nova cultura de l'aigua no és una opció partidista, sinó l'única manera de fer possible el progrés. Tenim previst d'impulsar una reforma del tractament fiscal de l'aigua, per tal de diferenciar positivament el consum domèstic bàsic dels altres.

Pel que fa a la societat del benestar, el Govern que encapçalo ja ha presentat diversos projectes de modificació de lleis del Dret Civil en matèria d'adopció i tutela. També pensant en els infants, recentment hem aprovat el Pla de xoc de mesures de protecció a la infància i l'adolescència. I properament presentarem el cinquè Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya 2005-2007, que inclou un programa per a l'abordatge de la violència de gènere.

Per consolidar la nostra realitat nacional, ens cal garantir polítiques socials avançades, però ens cal també potenciar la projecció de la nostra llengua i de la nostra cultura. El nostre autogovern també necessita expressar-se en el terreny dels símbols, símbols que enllacen amb la història i símbols per interpretar el present i projectar-nos al futur. Catalunya es realitza històricament com una síntesi de contrastos entre paisatges i cultures de subsistència diversos: La muntanya i el pla, els pagesos i la gent del mar, l'abril humit del nord i el secà de més al sud. Tot plegat damunt del passadís per on passen, a cada generació, persones amunt i avall, i moltes s'hi queden; és la nostra història. Les migracions en són part genuïna i constant, migracions internes i externes, de dins enfora, de vegades, de fora endins, més sovint. Les migracions també ens constitueixen biològicament i culturalment, és amb elles que s'ha construït la nostra tradició i la nostra personalitat sincrètica i original, perdurable i canviant, capaç de recrear-se després de les pitjors derrotes i sota el més implacable jou opressor, i amb l'esforç dels vells i dels nous. No som pas una relíquia a preservar, som una viva oportunitat d'organitzar un sistema social i una cultura. Estem massa acostumats a pensar la llengua com a problema, com a obstacle, com a barrera. Tinc el convenciment que la nostra llengua és un dels recursos bàsics de què disposem per fer possible la creativitat i per fer possibles les polítiques de cohesió, acolliment i integració.

El foment del català és una de les prioritats del Govern. Els principals objectius en aquest àmbit són: potenciar l'ús interpersonal de la llengua, garantir l'augment de l'oferta de productes i serveis de gran consum i assegurar el dret dels ciutadans i de les ciutadanes a usar el català en qualsevol situació; una llengua viva, una

llengua útil. Aquest mes de setembre s'han implantat sis plans pilot d'acollida lingüística de la nova ciutadania provinent de la immigració que s'aplicaran a Badalona, Banyoles, Lleida, Vic, Manlleu, Reus i Ulldecona. Llengua i país. La lliçó del passat per a construir el futur. L'any que ve farà tres-cents anys que es van iniciar els esdeveniments que van desembocar en la desfeta de 1714. Per això el Govern té previst de crear, properament, la Comissió Horitzó 2014, a fi d'iniciar, ja des d'ara, la commemoració d'aquells fets que van deixar una empremta tan decisiva en la història de Catalunya i dels Països Catalans. Amb aquesta iniciativa ens proposem impulsar la recuperació de la nostra memòria històrica i alhora obrir un marc de reflexió sobre quin país volem construir de cara a l'horitzó 2014.

En l'últim debat de política general –i acabo, senyor president–, celebrat l'octubre de 2002, es va aprovar una resolució on s'instava el Govern a emprendre els tràmits necessaris per a la reforma de l'Estatut, i una altra on se l'instava a negociar amb l'Estat un nou model de finançament. L'anterior Govern no va complir aquell mandat; ara ho fem nosaltres. Estatut i finançament són dos temes molt importants, són dos temes de país, és política d'Estat. Cal buscar el màxim consens possible, sense que això signifiqui rebaixar el llindar d'autogovern que el país necessita, consens que no pot voler dir altra cosa que trobar els acords dins d'aquest llindar. Encarem-ho a la Ponència que treballa en la reforma de l'Estatut, defensem-ho com a país tots junts, donem a aquestes dues qüestions la transcendència que es mereixen, l'exigència a l'Estat del respecte per al marc jurídic i polític adoptat per la voluntat majoritària de la societat catalana, i l'assoliment d'un sistema de finançament just per a Catalunya. I estem segurs que una majoria amplíssima d'aquesta cambra, sinó la unanimitat, comparteix amb nosaltres el desig d'èxit en l'assoliment d'aquests dos objectius.

La unitat democràtica dels catalans i de les catalanes per assolir aquests objectius nacionals és en si mateixa un acte de sobirania, un acte d'ambició nacional. L'exercici de la sobirania és també el que fem des del Govern, el que acaba de donar sentit últim a la nostra acció de Govern.

Moltes gràcies.